

31987L0343

1987.7.4.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 185/72

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1987. június 22.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 73/239/EGK első irányelvnek a hitelbiztosítás és a kezesi biztosítás vonatkozásában történő módosításáról

(87/343/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel a 76/580/EGK tanácsi irányelvvel ⁽⁴⁾ módosított, az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és folytatására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ a tagállamok jogalkotásában mutatkozó számos eltérést kiküszöbölt annak érdekében, hogy ezen üzleti tevékenységnek a megkezdését és folytatását megkönnyítse;

mivel azonban az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontja kimondja, hogy az nem vonatkozik – „további összehangolásig, amely az irányelvről szóló értesítéstől számított négy éven belül kerül végrehajtásra” – „exporthitel-biztosítási ü

gyletekre az állam számlájára vagy állami támogatással”; mivel abból következően, hogy a biztosított személyek védelmét, amelyet általában az irányelv nyújt, az állam számlájára vagy az állam garanciájával történő export-hitel biztosítási ügyletek esetében maga az állam nyújtja, a további összehangolásig ezeket az ügyleteket a továbbiakban is ki kell vonni az említett irányelv hatálya alól;

mivel az említett irányelv 7. cikke (2) bekezdésének c) pontja kimondja, hogy „További összehangolásig, amelyet az irányelvről szóló értesítéstől számított négy éven belül kell végrehajtani, a Németországi Szövetségi Köztársaság fenntarthatja azokat a rendelkezéseit, amelyek az ország területén belül megtiltják az egyidejű vállalkozást az egészségbiztosítás, a hitel- és kezesi biztosítás, a harmadik személyekkel szembeni megtérítési igényre vonatkozó és a jogvédelmi biztosítás terén, akár egymással, akár más biztosítási ágazatokkal együtt”; mivel ebből következően akadályokba ütközik a képviselvek és fióktelepek létrehozása; mivel ezen irányelvnek az a célja, hogy ezt a problémát orvosolja;

mivel a kezesi biztosítás vonatkozásában az említett irányelv a biztosított személyeknek elégséges védelmet nyújt; mivel a kezesi biztosítás és egyéb ágazatok egyidejű tevékenységére vonatkozó tiltást a Németországi Szövetségi Köztársaságban szükséges törölni;

mivel azoknak a biztosítóintézeteknek az esetében, amelyek teljes üzleti tevékenységében a hitelbiztosítási tevékenység egy kis hányadnál jelentősebb részt képvisel, szükséges egy kiegyenlítősi tartalék képzése, amely nem része a szavatoló tőkének; mivel ennek a tartaléknak a mértékét az irányelvben meghatározott, egymással egyenértékű módszerek egyikével kell megállapítani;

⁽¹⁾ HL C 245., 1979.9.29., 7. o. és HL C 5., 1983.1.7. 2. o..

⁽²⁾ HL C 291., 1980.11.10., 70. o.

⁽³⁾ HL C 146., 1980.6.16., 6. o.

⁽⁴⁾ HL C 189., 1976.7.13., 13. o.

⁽⁵⁾ HL C 228., 1973.8.16., 3. o.

mivel a hitelbiztosítási kárigények ciklikus természetének figyelembevételével ez utóbbi esetében a 73/239/EGK irányelv 16. cikke (2) bekezdésének értelmében az átlagos kárigények kiszámításának úgy kell történnie, ahogyan a viharok, jégeső- és fagykár esetére szóló biztosítások esetében;

mivel a hitelbiztosítás esetében a kockázat természetéből következően az ilyen jellegű tevékenységet folytató vállalkozásoknak nagyobb biztonsági tőkével kell rendelkezniük, mint amekkorát jelenleg az említett irányelv meghatároz;

mivel elegendő időt kell biztosítani azoknak a vállalkozásoknak, amelyeknek eleget kell tenniük ennek a kötelezettségnek;

mivel szükségtelen ezt a kötelezettséget olyan vállalkozások esetében érvényesíteni, amelyek tevékenységében ez a biztosítási ágazat nem képvisel egy meghatározott mértéknél jelentősebb részt;

mivel az irányelv hitelbiztosításra vonatkozó rendelkezéseinek a szempontjából indokolatlan, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság továbbra is fenntartsa a hitelbiztosítás és egyéb biztosítási ágazatok egyidejű művelésére vonatkozó tilalmat és ebből kifolyólag a tilalomnak meg kell szűnnie,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A Tanács 73/239/EGK irányelve a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk (2) bekezdésének d) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

„d) további összehangolásig, exporthitel-biztosítási ügyletek az állam számlájára vagy állami garanciával, vagy amennyiben az állam a biztosító”

2. A 7. cikk (2) bekezdése c) pontjának a második albekezdésében a „hitel – és kezési biztosítás” szavakat el kell hagyni.

3. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„15a. cikk

(1) Minden tagállamnak elő kell írnia, hogy a területén alapított olyan vállalkozásoknak, amelyek a melléklet A. pontjában a 14. ágazatban szereplő kockázatokat vállalnak (a továbbiakban »hitelbiztosítás«), kiegyenlítési tartalékot kell képezniük annak érdekében, hogy képesek legyenek ellensúlyozni bármely technikai deficitet vagy az átlagosnál magasabb kárigénnyarányt, amely a pénzügyi év során jelentkezik ebben az osztályban.

(2) A kiegyenlítési tartalék kiszámítását az egyes tagállamok által szabályozott módon, a melléklet D. pontjában meghatározott négy, egymással egyenértékű módszer egyikének megfelelően kell elvégezni.

(3) A melléklet D. pontjában meghatározott módszereknek megfelelően kiszámított összegig a kiegyenlítési tartalék nem vehető figyelembe a szavatoló tőke kiszámításánál.

(4) A tagállamok megszüntethetik a kiegyenlítési tartalék létrehozásának kötelezettségét azon vállalkozások esetében, amelyeknél a hitelbiztosításból származó díj- és egyéb járulékbévitel az összes díj- és egyéb járulékbévitel 4 %-át nem éri el és nem haladja meg a 2 500 000 ECU-t.”

4. A 16. cikk (2) bekezdésében a második mondat helyébe a következő szöveg lép:

„Azonban azon vállalkozások esetében, amelyek alapvetően a csak hitel-, a viharok-, a jégeső- és a fagykár-kockázatok közül biztosítanak egyet vagy többet, de nem mindet, az átlagos kárigényszint megállapításához a megelőző hét pénzügyi évet kell referenciaidőszaknak tekinteni.”

5. A 17. cikk (2) bekezdése a) pontjának első francia bekezdése helyébe a következő francia bekezdések lépnek:

– „1 400 000 ECU abban az esetben, amennyiben a melléklet A. pontjában a 14. pontban meghatározott ágazatba tartozó egy vagy több kockázatot fedezik. Ez a rendelkezés minden olyan vállalkozásra vonatkozik, amelynél a megelőző három év mindegyikében meghaladta az ehhez az ágazathoz kapcsolódó éves díj- és egyéb járulékbévitel a 2 500 000 ECU-t vagy az adott vállalkozás összes díj- és egyéb járulékbévitelének 4 %-át,

– 400 000 ECU abban az esetben, amennyiben a melléklet A. pontjának a 10., 11., 12., 13. és amennyiben az első francia bekezdés nem alkalmazandó, a 14. alpontjában meghatározott ágazatokba tartozó egy vagy több kockázatot.”

6. A 17. cikk (2) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„d) Abban az esetben, amennyiben egy hitelbiztosítási tevékenységet folytató vállalkozás köteles az a) albekezdés első francia bekezdésében említett tőkét 1 400 000 ECU-re növelni, az adott tagállam a vállalkozás számára engedélyez:

- egy hároméves időtartamot, a tőke 1 000 000 ECU-re növeléséhez,
- egy ötéves időtartamot, a tőke 1 200 000 ECU-re növeléséhez,
- egy hétéves időtartamot, a tőke 1 400 000 ECU-re növeléséhez.

Ezek az időtartamok azon a napon kezdődnek, amikor az a) albekezdés első francia bekezdésében említett feltételek teljesülnek.”

7. A 19. cikk a következő szöveggel egészül ki:

„(1a) A hitelbiztosítási tevékenység vonatkozásában a vállalkozás a felügyeleti hatóság rendelkezésére bocsátja azokat a kimutatásokat, amelyek ennek a tevékenységnek a technikai eredményeit és biztosítástechnikai tartalékait is tartalmazzák.”

8. A melléklet az irányelv mellékletének D. pontjával egészül ki.

2. cikk

A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 1990. január 1-jéig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Ezeket az intézkedéseket legkésőbb 1990. július 1-jétől alkalmazzák.

3. cikk

Az irányelvről szóló értesítést ⁽¹⁾ követően a tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit,

amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1987. június 22-én.

a Tanács részéről

az elnök

L. TINDEMANS

⁽¹⁾ Erről az irányelvről a tagállamok 1987. június 25-én kaptak értesítést.

MELLÉKLET

„D. A hitelbiztosítási ágazatra képzendő kiegyenlítési tartalék számításának módszerei

1. számú módszer

1. Az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatba (a továbbiakban: »hitelbiztosítás«) tartozó kockázatokra a vállalkozásnak kiegyenlítési tartalékot kell képeznie, amelyre egy pénzügyi év során az adott ágazat esetében jelentkező bármely technikai deficitet terhelik.

2. A tartalékhoz minden pénzügyi évben a hitelbiztosítási tevékenység bármely technikai többletének 75 %-át adják hozzá, azonban az nem haladja meg a nettó díj- és járulékbevétel 12 %-át, addig, amíg a tartalék el nem éri a megelőző öt pénzügyi év folyamán befolyt legmagasabb éves díj- és járulékbevétel 150 %-át.

2. számú módszer

1. Az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatba (a továbbiakban: »hitelbiztosítási« ágazat) tartozó kockázatokra a vállalkozás kiegyenlítési tartalékot képez, amelyre egy pénzügyi év során az adott ágazat esetében jelentkező bármely technikai deficitet terhelik.

2. A kiegyenlítési tartalék legalacsonyabb összege a megelőző öt pénzügyi év folyamán befolyt éves díj- és járulékbevétel engedményekkel csökkentett és az elfogadott viszontbiztosításokkal növelt éves átlagának 134 %-a.

3. A tartalékhoz minden következő pénzügyi évben a hitelbiztosítási tevékenység bármely technikai többletének 75 %-át hozzáadják, amíg a tartalék összege legalább a 2. bekezdésnek megfelelően számított legalacsonyabb szintet el nem éri.

4. A tagállamok különös előírásokat határozhatnak meg a tartalék összegének a kiszámítására és/vagy az irányelvben meghatározott legalacsonyabb összegeken túl kivethető összeg kiszámítására vonatkozóan.

3. számú módszer

1. Kiegyenlítési tartalékot képeznek az A. pont 4. pontjában szereplő biztosítási ágazatra (a továbbiakban: »hitelbiztosítás«) abból a célból, hogy kompenzálni lehessen az adott pénzügyi évben ebben a biztosítási ágazatban jelentkező bármely átlag fölötti kárigényarányt.

2. A kiegyenlítési tartalék összegét a következő módszer alapján számítják ki:

Minden számításnak a biztosító saját bevételeire és kiadásaira kell vonatkoznia.

Minden pénzügyi évben hozzáadnak a kiegyenlítési tartalékhoz egy, a kárigények csökkenésétől függő összeget addig, amíg a tartalék összege el nem éri az előírt szintet, illetve vissza nem áll az előírt szintre.

Igénycsökkenésnek tekintendő az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány alacsonyabb a referenciaidőszak átlagos kárigényarányánál. Az igénycsökkenés alapján a tartalékhoz hozzáadandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

Az előírt összeg a kárigényarányoknak az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének hatszorososa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

Amennyiben bármely pénzügyi évben többletkárigény jelentkezik, fedezetét a kiegyenlítési tartalékból biztosítják. Többletkárigénynek kell tekinteni azt az esetet, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány magasabb az átlagos kárigényarányánál. A többletkárigény alapján a tartalékból levonandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

A kárigények alakulásától függetlenül a kiegyenlítési tartalék előírt összegének 3,5 %-át minden pénzügyi évben hozzáadják a tartalékhoz, amíg az el nem éri az előírt szintet, illetve vissza nem áll az előírt szintre.

A referenciaidőszak nem lehet rövidebb 15 évnél és nem lehet hosszabb 30 évnél. Nem szükséges kiegyenlítési tartalékot képezni abban az esetben, ha a referenciaidőszakban a biztosítónál nem jelentkezett biztosítási veszteség.

A kiegyenlítési tartalék előírt összegét és az abból fölhasználandó összeget csökkenteni lehet abban az esetben, ha a referenciaidőszakban az átlagos kárigényarány a költséghányaddal együtt azt mutatja, hogy a díjak tartalmaznak biztonsági rést.

4. számú módszer

1. Kiegyenlítési tartalékot képeznek az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatra (a továbbiakban: »hitelbiztosítási ágazat«) abból a célból, hogy kompenzálni lehessen az adott pénzügyi évben ebben a biztosítási ágazatban jelentkező bármely átlag fölötti kárigényarányt.

2. A kiegyenlítési tartalék összegét a következő módszer alapján számítják ki:

Minden számítás a biztosító saját bevételeire és kiadásaira vonatkozik.

Minden pénzügyi évben hozzáadnak a kiegyenlítési tartalékhoz egy, a kárigények csökkenésétől függő összeget addig, amíg a tartalék összege el nem éri az előírt maximumot.

Ilyen igénycsökkenésnek tekintendő az az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány alacsonyabb a referenciaidőszak átlagos kárigényarányánál. A kárigénycsökkenés alapján a tartalékhoz hozzáadandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

Az előírt legmagasabb összeg a kárigényarányának az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének hatszorosa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

Amennyiben bármely pénzügyi évben többletkárigény jelentkezik, fedezetét a kiegyenlítési tartalékból biztosítják, amíg az el nem éri a minimálisan megkövetelt szintet. Ilyen többletkárigénynek tekintendő az az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány magasabb az átlagos kárigényarányánál. A többletkárigény alapján a tartalékból levonandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

Az előírt legalacsonyabb összeg a kárigényarányának az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének háromszorosa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

A referenciaidőszak nem lehet rövidebb 15 évnél és nem lehet hosszabb 30 évnél. Nem szükséges kiegyenlítési tartalékot képezni abban az esetben, ha a referenciaidőszakban a biztosítónál nem jelentkezett biztosítási veszteség.

Mind a kiegyenlítési tartalék előírt összegét, mind pedig az ahhoz hozzáadandó és az abból fölhasználandó összegeket csökkenteni lehet abban az esetben, ha a referenciaidőszakban az átlagos kárigényarány a költség-hányaddal együtt azt mutatja, hogy a díjak tartalmaznak biztonsági részt, és azt, hogy a biztonsági rés nagyobb, mint a kárigényhányad szabvány eltérésének másfélszerese a referenciaidőszakban. Ebben az esetben a kérdéses összegeket meg kell szorozni a szokásos eltérés másfélszeresének és a biztonsági résnek a hányadosával."
